

Παναγιώτης Μαυροειδής

Έγραψε λοιπόν το **ΠΑΜΕ** σε μια ανακοίνωση για την υπόθεση καθαίρεσης και διαπόμπευσης του εκπαιδευτικού, μέλους των Παρεμβάσεων, **Χ.Ζαγανίδη**:

*“Υπάρχουν διάφορα είδη αγωνιστικότητας. Η αγωνιστικότητα στην υπεράσπιση του συστήματος, προσδοκώντας σε **προσωπικό όφελος**. Ο αγωνιστής που ψάχνει για λύσεις **μέσα στο σάπιο καπιταλιστικό σύστημα**, με αλλαγή διαχειριστών. Κι οι αγωνιστές που πάνε κόντρα στο σύστημα, παλεύουν για την ανατροπή της βαρβαρότητας.”*

Κοντολογίς, ο Χ. Ζαγανίδης θα πρέπει να ριχτεί στην πυρά, επειδή «τα παίρνει» και ταυτόχρονα παλεύει να σώσει το «σάπιο καπιταλιστικό σύστημα»!

Θα τον βάλουν δε στη θέση του, οι «ανατροπείς της βαρβαρότητας», δηλαδή οι μνημονιακοί βρυκόλακες των ΔΑΚΕ, ΣΥΡΙΖΑ, με ταξικό υπομόχλιο το ΠΑΜΕ!

Για ποιόν τα γράφουν αυτά;

Για **ποιους** τα γράφουν αυτά (διότι τα ίδια γράφουν και λένε και σε άλλους συνδικαλιστικούς χώρους);

Ο πολιτικός φανατισμός **αφαιρεί** λοιπόν κάθε έννοια ταξικής αλληλεγγύης και ενστίκτου και **προσθέτει** μόνο ασυλλόγιστα λόγια και πρακτικές πολιτικής και ηθικής απαξίωσης;

Αυτές τις χυδαιότητες, μπορεί να τις φιλοξενεί το χαρτί που είναι χωρίς ψυχή, κανέναν όμως άνθρωπο του ΚΚΕ δεν μπορεί να τις ψελλίσει «δια ζώσης» στην πλατεία του Πύργου, στο Καλοχώρι, ή σε ένα σχολείο της Θεσσαλονίκης.

Για το τι πραγματικά είναι ο καθένας μας, υπάρχει ένας αψευδής και αντικειμενικός

«μάρτυρας». Και αυτός είναι ο συνάδελφος μας που τριβόμαστε καθημερινά μαζί του. Από αυτόν δε μπορείς να κρυφτείς, τα δε λόγια δίνουν γρήγορα λογαριασμό και δεν μπορούν να αμολιούνται αβασάνιστα.

Τα μέλη και οι φίλοι του ΚΚΕ, που δεν γνωρίζουν ούτε το Χ.Ζαγανίδη, ούτε λεπτομέρειες της θλιβερής μεθόδευσης διαπόμπευσής του, είμαστε σίγουροι ότι τελικά θα προβληματιστούν πάνω σε άλλα πράγματα.

Το ΚΚΕ κάθε φορά που βγαίνει στην επιφάνεια κάποιο από τα συνηθισμένα οικονομικά σκάνδαλα που αφορά το αστικό πολιτικό κατεστημένο και την ολιγαρχία, συνηθίζει να λέει ότι η «**σκανδαλολογία**» συνιστά αποπροσανατολισμό από την ανάδειξη του κύριου ζητήματος που είναι ο εκμεταλλευτικός χαρακτήρας του καπιταλισμού. Πράγματι, μέχρι σημείου παρεξηγήσεως, δε βάζει τέτοια θέματα στην ατζέντα του.

Βρήκε λοιπόν τώρα **αφορμή να αλλάξει ρεπερτόριο**, εξαπολύοντας κατηγορίες περί ...οικονομικών ατασθαλιών (!) σε ένα σωματείο κατά του προέδρου του, που όμως τυχαίως είναι αγωνιστής της αντικαπιταλιστικής αριστεράς; Και όλα αυτά μαζί με ΔΑΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ;

Ο ευρύτερος κόσμος της κομμουνιστικής αριστεράς και του μαχόμενου κινήματος, βλέπει αυτά τα πράγματα με **άλλο κριτήριο**. Αναλογίζεται τι αποτέλεσμα μπορούν να έχουν οι προσπάθειες αντίστασης απέναντι στην αντεργατική καταιγίδα μέτρων από κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και ΕΕ, αν το ΚΚΕ, η μεγαλύτερη δύναμη στο χώρο της αριστεράς, αναζητεί **όχι την κοινή δράση** με την αντικαπιταλιστική αριστερά ενάντια στον ταξικό και πολιτικό αντίπαλο, αλλά πασχίζει για ένα «**αντίστροφο ενιαίο μέτωπο**». Και δεν είναι μόνο η υπόθεση Ζαγανίδη, που δημιουργεί αυτές τις σκέψεις.

Ποιος θυμάται αλήθεια εκείνη την περιβόητη **48ωρη απεργία φάντασμα**, που είχε αποφασιστεί με **πρόταση ΠΑΜΕ** και συμφωνία ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ, ΣΥΡΙΖΑ στην ΓΣΕΕ; Μια απεργία αποφασισμένη στις 4 Φλεβάρη και με ημερομηνία πραγματοποίησης **ανοιχτή να τη συμπληρώσει η κυβέρνηση** «όταν και αν θα κατέβαζε το ασφαλιστικό». Και η κυβέρνηση διάλεξε φυσικά Πασχαλινές και άλλες Κυριακές. Η περίφημη «κλιμάκωση» πήγε περίπατο, αλλά το ασφαλιστικό και τα άλλα μέτρα έσκασαν στα κεφάλια μας...

Ποιος αλήθεια θυμάται με περηφάνεια αυτή την «απεργία»;

Πόσο θα απαλύνει το πρόβλημα των αδιεξόδων και των **θλιβερών ενοχών** η καθαίρεση του ενοχλητικού Χ. Ζαγανίδη;

Μήπως μια **γενναία κοινή πρωτοβουλία για οριζόντιο αγωνιστικό συντονισμό σωματείων** και άλλων συλλογικοτήτων, που θα διαμόρφωνε ένα ορατό **ανεξάρτητο κέντρο πραγματικού αγώνα** απέναντι στην κυβέρνηση και τον υποταγμένο συνδικαλισμό θα ήταν πιο χρήσιμη;